

9 december 2015 Nuth

Laatstewandeling van het jaarlunch

Door alle drukte in deze tijd werd het schrijven een beetje naar de achtergrond geschoven. Voorbereidingen voor de komende kerstdagen, repetities van koor en kerstspel. Met enige moeite grijp ik dus terug naar wat geweest is. (Zelfs ik word wat ouder en vind het soms lastig het geheugen te raadplegen.) Dinsdag, nadat we waren teruggekomen van Münster, belde Maria om af te spreken voor de wandeling. Ze was zo aardig om me op te pikken. Dus de volgende dag om half tien gingen we naar de Makro. Niet om grootschalig inkopen te doen, maar daar was de start.

Nauwelijks aangekomen werden we verwelkomt door Jan G., met een grote doos kerstwensen. Een erg leuke geste, hand gemaakt. Geweldig. Wéér hebben Carla en hij ons verrast. Ook Maria en Ria waren gelukkig weer van de partij. Carla, Gonda en Miep liepen niet mee, maar zouden er wel tijdens de lunch bij zijn. Omdat we niet bij De Bokkeyer terecht konden gaf Harrie zijn duim, waar de route uit moest komen, over aan Leo. Die moest deze jubileum wandeling leiden. Van deze 175 heb ik ze natuurlijk lang niet allemaal gelopen. Wie wel dat weet ik niet. Ik denk iedereen wel eens verhinderd was. Met dik 40 man/vrouw verlieten we de parkeerplaats. Langs de Platsmolenbeek. Staken de slagboomweg (zonder slagbomen) over in de richting van de autoweg. Langs het prachtige landhuis de Dael. Jammer dat dit mooie 17e eeuwse pand zo dicht tegen de A-76 aan ligt. Eigenlijk ingeklemd tussen autoweg en het spoor. Je ziet, niets is bestand tegen de vooruitgang. Na het spoor gingen we rechts omlaag een trap af. Een voor mij onbekend gebied. Leo had gelijk toen hij verteld had dat we op ontdekkingsreis zouden gaan. Vlak voor de Naanhof kwamen we weer op de verharde weg en bogen daarna de Schurenbergsweg in. Weer nieuw voor mij. Door werkgeluiden nieuwsgierig geworden ging Bèr op de herrie af. Een, wat oudere man was met een cirkelzaag aan de gang, zo onveilig als maar kan. Het had me niets verbaasd als hij in zijn enthousiasme de vingers er af zou zagen. Van hier gingen we een holle weg omhoog. Een aardig klimmetje met een helder uitzicht op Kathagen. Een stuk verder kwamen we in Hoensbroek. Even dacht ik dat we òm het kasteel zouden lopen, maar op de hoek ging de stoet rechtsaf langs de Droomvijver. Wèl konden we het middeleeuwse optrekje mooi zien liggen. Ja, en daar bij het bruggetje over de opnieuw meanderende Geleenbeek keek bijna iedereen vol verwachting naar John. Wat zou het deze keer voor mengseltje zijn. Hij stelde weer niet teleur, het smaakte voortreffelijk. Bedankt! In het half uurtje dat ons scheidde van de pleisterplaats moesten we door een behoorlijk modderig terrein. De schaapskudde daar had daar geen last van. Via een "Verboden voor onbevoegden" onbewaakte overweg staken we het spoor over. Gelukkig stond John paraat om een eventuele naderende trein tegen te houden. Achter langs Laar en Hellebroek bereikten we de kern van Nuth. Niet de Pingerhoeve was ons doel, maar Aan Hoes. Hier stonden de tafels gedekt en konden we onmiddellijk "aanvallen". Harrie en Leo hadden een

erg leuke eetgelegenheid uitgezocht voor de jubileums- en laatstewandeling van het jaarlunch.

Met een goed gevulde buik moesten we aan de volgende etappe beginnen. Dat viel niet mee. Gelukkig was het tempo niet al te hoog en waren er nauwelijks hoogteverschillen. Een moment dacht ik dat we terug naar de auto's liepen, maar nee. We liepen naar Nierhoven, door het park waar de zon de witte muren van de eeuwen oude carréboerderij deed oplichten. Daarna ging het richting Grijzegrubben. Niet dat we deze wereldstad met een bezoek zouden vereren. We liepen er gewoon omheen. Door het veld stapten we op het vliegveld van Nuth af. Halverwege bogen we echter naar links en terug naar het industriegebied waar de Makro staat. Dat stukje voelde langer aan als gedacht. Volhouden maar, ik had geen keus. Het pad maakte een slinger langs dikke gerooide siepels en nadat we een holle weg hadden gepasseerd kwamen we weer in de bewoonde wereld uit. Achter de aarden wal kon ik gelukkig de achterkant van de grootgrutter zien. Nadat we op de parkeerplaats iedereen prettige feestdagen hadden gewenst en de chef hadden bedankt gingen Maria en ik we op huis aan.

26 november 2015

Een pré-St. Nicolaastocht

De eerste indruk 's morgens was niet goed
Voor dit weer moest je hebben goede moed
De regen viel met bakken neer
Het was erg onaangenaam weer
Wel of niet gaan wandelen was de vraag
Maar ja dat doe je zo graag
Om negenen was de bui voorbij
Nou ja, dan ben ik ook van de partij
Saskia bracht me naar Maria in Spaubeek
Ze moest zijn ergens in de omstreek
Zo gingen wij via een toeristische route
Niet te snel dus zonder boete
Via Sibbe naar het mooie Slenaken
Waar de groep een wandeling ging maken
De parkeerplaats bij het brugske was nog niet zo vol
Het herfstweer eiste misschien zijn tol
Eerst maar bij Harrie langs gegaan
Nadat de administratie was gedaan
Kon Teja met haar verjaardag worden gefeliciteerd
Onze groep is immers zééér geceviliseerd
Daarna kreeg Rika het leiderschapswoord
Zij komt immers uit dit pittoreske oord
En in ganzenpas ging het langs de helling omhoog
Door alle neerslag was het niet echt kurkdroog

Luka de gasthond mocht daar los
Lekker rennen door het bos
Door het bos en langs de wei
Steeds maar omhoog liepen wij
Rieka voerde ons allen zonder genade
In de richting van Landsrade
Langs de weg kwamen we enkele teksten tegen
Deze gedichten waren een pakkende zegen
Ook zagen we overweldigende vergezichten
Die het landschap zijn toe te dichten
Verderop kwamen we langs de golfbaan
Een speelplek voor mensen met een forse geldkraan
Een enkele sloeg er tegen zo'n wit bolletje
Proberen te mikken in een holletje
Een tuinman was met een bladblazer in de weer
Hoewel de bladeren vallen keer op keer
Op een open plek zo in het zonnetje
Kregen we een slokje van ons Johnetje
We hadden nog een stuk te lopen
Voor we onze lunch konden kopen
Het pad omlaag naar de Gerardus boerderij
Zo kwam Gulpen steeds naderbij
Een plekje gereserveerd bij de klimhal
Een waar paradijs voor de durfal
Een buffetje stond voor ons klaar
Dat aanvaarden wij heel dankbaar
Na de pauze gingen we weer op pad
Helaas was het toen heel nat
Sjokkend onder een paraplu
Dat stond toch eigenlijk niet op het menu
Kregen we een vervelend stuk
Lastig voor menig bloeddruk
Niet allen waren even snel met stijgen
Ook ik stond af en toe te hijgen
Gelukkig gaf Bèr ons een van zijn dropjes
Hierdoor kwam iedereen weer in zijn nopjes
Een akelig pad leidde ons omlaag
Over de gladde aardlaag.
Met stevige hoogteverschillen
Moesten we de voeten goed optillen.
Wie wilde kreeg daarbij wat hulp
En eindelijk was daar dan de Gulp
Nu moesten we slechts langs de stroom te kuieren

Om bij de auto te komen en te luiëren.
Gedaan was deze mooie tocht
Het was er wèl een die er wezen mocht

Ad

11 november 2015 Landgraaf Egelze

Omdat ik niet kon rijden had ik Maria gevraagd of zij naar het Sport en Leisurepark, waar we zouden verzamelen voor de wandeling, wilde rijden. Mooi op tijd werd ik door Saskia "over het hek gegooid" in Spaubeek. Maria stond al klaar en we gingen op weg naar Landgraaf, al pratend over "onze" nieuwe burgermeester (of heet het in dit geval burgermeesteres?). Op het terrein van de voormalige autobioscoop stond een circus. Ons clubje is af en toe best wel een circus, maar hier moesten we niet zijn. Beneden bij de sporthal aangekomen werden we begroet door Jan en Annie. Meer waren er nog niet. Een voor een druppelden de anderen binnen. Als laatste kwam Rika. Die had per ongeluk een omweggetje genomen via Brunssum.

Daarna vertrokken we in ganzenpas over het gazon en langs het hek van de oude draf en renbaan om uit te komen op de parkeerplaats van Overste Hof. We liepen geen route uit het boekje of de gids, maar een uit de dikke duim van Harrie. Een pad voerde ons vandaar langs de visvijvers van Strijdhagen. Een aantal fanatieke vissers zaten er stil naar hun dobber te staren. Sommigen met erg geavanceerd vistuig. Zouden die dan meer vangen? Natuurlijk verbrak en Albert en Jan de stille rust en maakten een praatje met hen. Een paar grote moderne kunstwerken stonden geëxposeerd van de nieuwe eigenaar/kunstenaar van het kasteel. Onze route voerde langs en om de oude watermolen en langs de bosrand in de richting van het Miljoenenlijntje. Met een boog kwamen we eerst langs de boom van Miep en daarna door het gehuchtje Hopel. We staken de Mensheggerweg over en liepen langzaam in de richting van Centraal Station Schaesberg. Bij de spoorbrug kwamen we op de doorgaande weg die we een stukje volgden tot we de spoorlijn konden oversteken. Aan de andere kant aangekomen volgden we het pad langs de spoor terug naar Egelze tot aan de brug. Daar werden we door John eerste getrakteerd op een borreltje. Gezellig keuvelend stonden we te genieten van zijn brouwsel. Daarna was het niet ver meer naar der Maat in Egelze waar we de lunchpauze hadden. Harrie had een buffetje geregeld bij "Kunt Jód".

Dit keer wilde ik proberen de hele wandelroute uit te lopen, dus volgde ik na de pauze de meute naar het Bergbos. Boven in Sjevemet aangekomen konden we de brug over de N299 nemen om in de Anstelvalei uit te komen. Even het vakwerkhuis gefotografeerd. Dit kon nu gelukkig zonder een storende auto er naast. Niet onmiddellijk over de Cranenweyer of hoe dat meertje heet, maar eerst onder langs de Kaffeberg. Beneden mocht ieder van ons een heerlijk dropje uit de tuut van Bèr nemen. Lekker. Om daarna de Anstelerbeek over te steken. Op de brug stonden twee hobby vogelfotografen te wachten op een leuk plaatje. Je moet er

wel veel geduld en geluk bij hebben. Een had een uurtje daarvoor een ijsvogeltje kunnen verschalken. Aan de andere zijde liep onze weg omhoog langs het herenhuis Nieuw Erenstein, gebouwd in de tweede helft van de 19de eeuw. Aan de andere zijde van het dal aangekomen gingen we de een na laatste heuvel omhoog tot aan de Dentgenbachweg. Nadat we deze drukke weg waren overgestoken, liepen we door het industriegebied tot aan de steenberg van de voormalige Wilhelmina. Even ontstond een discussie of we links dan wel rechts zouden gaan. Mijn tegenvoorstel om boven een groepsfoto te maken werd lachend genegeerd. We gingen solidair de misschien kortste route naar de Strijdhagerbeek. Het laatste heuveltje rond de draf en renbaan was nu nog maar peanut en we waren weer bij de auto.

Ad

28 oktober 2015. Partij Wittem Prachtige herfstkleuren

Op deze enigszins druilige ochtend troffen we bij de parkeerplaats van de plaatselijke voetbalclub zoals gewoonlijk een goedgehumte Harrie. Nadat de jarige Toos ons vanuit een mooi opgemaakte mand trakteerde op kleurig en overheerlijk fruit werden we op pad gestuurd. Voor de middag onder leiding van Harrie en na de lunch door zijn vervanger Lei. Als invaller scribent voor de afwezige Ad kreeg ik enige inside informatie.

De voorgedrukte route liep Harrie tegendraads. Dat vond Lei lastig nu hij onvoorbereid het middagdeel mocht gidsen. De route was een mengeling van meerdere routes. Dat vond Lei extra onduidelijk en zeker toen bleek dat de bijbehorende kaartjes de lading niet dekte vond Lei dat hij niet kon instaan voor de lengte van de wandeling na de middagpauze. Toen de vervangende scribent Lei erop wees dat hij zich toch wel op bekend terrein bevond en hij zowat elk weggetje al eens gelopen had voelde hij zich meer op zijn gemak.

Nu is voor iedereen meteen duidelijk waarom kort na de herstart na de lunch Lei heel even de weg kwijt was. Daarna liep alles als een fluitje van 1 cent.

Behalve het startpunt herkende ik nauwelijks waar we liepen. Het is steeds weer een verrassing en daarom ook het zo mooie aan dit wandelprogramma.

Om toch enigszins beslagen ten ijs te komen vroeg ik onze John om foto's te maken van de richting aanwijzers. Nou dat heeft hij gedaan (zie de fotorapportage)! En nog kon ik mij niet oriënteren in het landschap. Eigenlijk ook niet zo belangrijk. Het natuurschoon, prachtige herfstkleuren, mooie huisjes, kruisbeelden en schilderachtige dorpjes zijn toch de ingrediënten waarvoor je komt.

De route vanuit Partij, langs een mooie bosrand, door drassige weilanden en omhoog naar Schweiberg bracht ons bij Hoeskamercafé 't Pintje waar we na een vriendelijke bediening van ons hapje en drankje, stevig doorstappend na anderhalf uur weer aan ons startpunt kwamen.

Het moraal van deze opnieuw weer bijzondere dag: Met wandelen kom je vele malen verder dan met het 11 miljard verslindende HSL/Fyra project.

Groetjes en tot ziens allemaal,
Frans Hupkens

14 oktober 2015

Winters

Dinsdag de dertiende uit voorzorg even met Harrie gebeld om te informeren hoe de route van de wandeling zou gaan. Ik wilde weer maar de helft lopen. De lunch zouden we nuttigen in Moresnet Chapelle. Dus moest er wat georganiseerd worden. Een telefoontje met Leo bracht uitkomst. Hij wilde me wel oppikken daar bij de kerk in Moresnet. Zo kon ik mijn auto daar parkeren en na de lunch vandaar naar huis. Geweldig zo'n wandelmaatje!

In een vieze miezelregen reden Maria en ik naar de parkeerplaats bij de église, waar Leo en Joop al op ons stonden te wachten. Toen we dichterbij het drielandpunt kwamen, ging de regen over in sneeuw. Was gemeld, maar ergens hoopte ik toch dat ze het verkeerd hadden voorspeld. Blijkbaar hadden de kaarsen bij Harrie niet gebrand. Enkele moedigen van ons clubje waren er al en stonden een beetje bibberend te wachten. Wij hielden ze gezelschap tot Harrie kwam. Het wachten was geen al te zware opgave want ik kon genieten van heerlijke pruimen die Annie had meegebracht. Het was uiteindelijk een tamelijk klein groepje dat op weg ging. De meeste van de drieëntwintig enthousiastelingen liepen met de plu, om zo geen last te hebben van de natte sneeuw. Langs de Boudewijntoren en het Drielandpunt liepen we het voetpad omlaag België in. Een lang, door mooi besneeuwde bomen en struiken, langzaam dalend pad voerde ons langs een met kerstbomen bezaaide plek. Helaas had ik geen labeltje bij me om er een voor thuis te reserveren. Natuurlijk het liefst zo met de sneeuw er op. Hier in België staan natuurlijk geen ANWB-paddenstoelen, maar de houten plankjes van de richtingwijzer wezen ons toch de weg naar Gemmenich. Op een kruising stond een soort schuilhut. De vorige keer dat we hier waren zaten er een aantal bejaarde autochtonen gezellig te keuvelen. Nu was het er verlaten. Alleen een gebrekkig lopende wandelaar uit Gemmenich of zo, die hier zijn auto had geparkeerd en vanaf dit punt een ommetje maakte van 400 meter. De bankjes in de schuilhut werden snel in beslag genomen en John ging kwistig met zijn "meegesleepte" geestverreikende drank rond. Weer een voordeel dat er niet zo veel deelnemers waren..... Daarna vervolgden we ons pad verder omlaag. Ik dacht toch wel regelmatig aan de anderen, die na de pauze weer terug omhoog moesten. Het lommerrijke pad leidde ons naar Plombières. Nadat we onder de spoorbrug door gegaan waren liepen we het dorp in op zoek naar "ons" bistroke. Maar daarvoor moesten we eerst een stevige klim omhoog maken naar Moresnet-Chapelle. Vlak bij de kerk stond Au Fin Bec (één van de vertalingen hiervan is In De Dorstige Snavel), waar Harrie had gereserveerd.

Gelukkig hadden ze voor ons een beperkte kaart samengesteld. Toch werd ik voor de keuze gesteld. Achteraf de verkeerde, maar dat is altijd. Ik koos voor potage aux tomates in plaats van rijstevlaai. Ja er zat ook wat van tomaat in, maar verder ook wortel en pompoen. Had voor mij niet gehoeven. Tijdens de maaltijd kwamen

een tweetal kaarten voorbij voor Maria en Ria om hen beterschap te wensen en een hart onder de riem te steken. Na het eten was het maar 100 meter naar de auto en terwijl de groep de wandeling voortzette via de kruisweg reden Maria en ik weer naar huis. Het was een leuke wandeling en zij die niet mee geweest zijn hebben wat gemist.

Ad

30 september 2015 Eys

Men neme

Vorige keer was ik door een raadpleging in Genk verhinderd. Volgens de foto's van John had ik wel wat gemist. Dus de wandeling van vandaag moest dit maar goed maken. En, ik moet bekennen, dat de ingrediënten voor een mooie wandeling waren aanwezig. Het was droog, nagenoeg geen wind, lekker herfstzonnetje, een strak blauwe lucht en een erg mooie locatie. Waarschijnlijk was de opkomst daarom zo groot. Op de parkeerplaats van Eyserhof in Eys eerst een rittenkaart gekocht bij Harrie en daarna de twee jarigen gefeliciteerd. Alvast wat foto's geschoten en hier en daar een praatje gemaakt. Zo weet ik intussen hoe Keizerschmarrn gemaakt moet worden. Tenminste, volgende keer als ik het recept, dat Annie aan Teja had gegeven, heb gekregen. Ja, en toen werd het toch stil aan tijd om in beweging te komen.

Via de boerderij en langs de stallen met rustig etende of herkauwende Mergellanderblonde. Een speciaal soort koeien. Het ging een klein stukje over de shortgolf course, het bruggetje over naar de andere kant van de rustig kabbelende Eyserbeek om bij de Piepeweg uit te komen. Aan de andere kant van het bosje kwamen we bij de redelijk steile helling aan die we omhoog moesten. Op sommige stukken waren traptreden. Nou ja, traptreden. Voor klipgeiten en gemzen een makkelijk te nemen hindernis, maar voor ons pensionado's Vanaf de bosrand boven aan de helling konden we geweldige panorama's zien. Oké, het was in de verte wat nevelig, maar dat gaf ook een speciaal effect. We hadden het hoogste punt nog niet bereikt. Harrie voerde de ons verder omhoog naar Eyserheide. In deze "wereldstad" stond de wieg van Annie. De huizen en boerderijen hier zijn prachtig gerestaureerd. Helaas was de nieuwe bewoonster van haar ouderlijk huis er niet en konden we ons zelf niet uitnodigen voor de koffie. Herman zou Herman niet zijn, als hij niet iets over zijn vrij-escapades vertelde. Volgens mij moet hij snel aan zijn biografie beginnen. Ondertussen liepen we voorbij Trintelen en langzaam aan in de richting van Eys. Op de hoogte tegenover Eyserheide, lekker in het zonnetje, mochten we snoepen van een heerlijk borreltje. Bijzonder aardig van John om steeds maar nieuwe borreltjes te "stoken", elke keer maar weer de borrels gekoeld en wel mee te slepen en de bekertjes na afloop steeds maar weer schoon te maken. Hierna liep ons pad langzaam omlaag om in Eys, vlak bij de kerk, uit te komen. Bij de tante's sloegen we rechtsaf om het laatste stukje langs de "grote" weg te lopen naar de Eyserhof en de lunchplaats.

Helaas had ik de pech achteraan te lopen en kon daardoor niet aanschuiven bij de gereserveerde tafels. Dus ook geen buffet. Maar kwam toch niets te kort, gewoon koffie met vlaai besteld. Harrie had bij het reserveren waarschijnlijk enkele wandelaars over het hoofd gezien en niet meegeteld. Tijdens de lunchpauze kreeg ik per sms het recept van de "Beilage" voor de keizerlijke pannenkoek: zoete pruimen (stond ook bij het bewuste recept). Dank je wel Teja.

Terwijl de groep zich opmaakte om de tweede helft van de wandeling te lopen ging ik naar huis. Maria en Miep gingen mee terug, waarschijnlijk om mij mentaal te ondersteunen.

Ad

Epen 16-09-2015.

Na een welkomstwoord van Harry

Deze keer een route van Rika

Ondanks de `natte` voorspellingen was de opkomst goed.

Met 29 personen aan de start en een grijze lucht hebben we het toch een tijdje droog gehouden. Het doet goed om weer een paar bekende gezichten te zien, die er een tijdje niet bij konden zijn. Toen kwam er nog wat lekkers rond want er waren 2 jarigen. Proficiat en dat we nog vele jaren samen mogen wandelen. Voor diegene die er niet bij waren, beterschap toegewenst.

Met weinig tot geen maisvelden deze keer, zodat we toch van het glooiende landschap konden genieten voor zover het niet te grijs was. Van Epen langs Wingbergermolen, langs de Geul en door Camerig richting Hurpesch, door het stiltegebied.

Op verzoek van een paar dames heeft John een extra foto van de (ram)schappen met gedraaide horens gemaakt die ons schijnbaar kenden want ze bleven kijken. Grazende koeien met dikke uiers die volgens kenners wel of niet gemolken moeten worden want de uiers zijn niet gevuld genoeg enz enz..

Door het gebied van Staatsbosbeheer, waar dan een lekker neutje van John werd genuttigd.

Het begint toch te druppelen, petten, poncho's en paraplu's kwamen te voorschijn die dan ook niet meer opgeborgen werden. Het zicht richting Sippenaken langs `hazelmuis` alwaar we al snel bij de rustplaats kwamen bij de `Paradijsvogel`, waar een goed verzorgde Lunch klaarstond. Er werd gevraagd waarom er zand op de betonnen vloer lag en volgens de eigenaar was dit bedoeld om de oneffen heden op te vullen, en hij vond het Optisch -Akoestisch en Praktisch. Na nog effe een partijtje tafelhoetbal tussen Herman en Albert, uitslag? Onbeslist volgens mij.

Na de pauze ging het verder langs `het Glooiende Geuldal` voorbij de Heimansgroeve, na wat klimmetjes even opletten of alle paraplu's ook boven waren.

Er werd de mogelijkheid geboden om de route in te korten omdat het harder aan het regenen was. Een 9-tal mensen hebben hier gebruik van gemaakt. De harde kern ging nog effe via de Oosterberg zodat de originele route van 12,5 km toch gelopen is. En zoals voorspelt terug op de startplaats was het droog. Het was een leuke afwisselende wandeling.

De Wandelgroetjes en tot de volgende keer.

Ria

2 sept.2015 Heerlen

Zaailingen

Gelukkig hadden we weer een wandeling in en rond Heerlen. Als echte Winkbuul is er natuurlijk geen betere plek om te wandelen. Maar ja, ik heb nog steeds last van mijn voet. Dus Huub, die zou deze keer de route voor zijn rekening nemen, gebeld of het mogelijk was om de helft te lopen. De "agent van de Heerlerbaan" vertelde dat dat natuurlijk altijd mogelijk was. Ik zou nu wel een stuk moeten lopen van de Bernardushoeve terug naar de start. Dus Saskia eens extra lief aangekeken en ja, ze wilde mij wel brengen en halen.

We waren tamelijk vroeg op de parkeerplaats bij de voormalige dancing en boscafé "La Diligence", nu Avonturenland. De meesten moesten nog komen. Saskia ging snel weer huiswaarts en ik melde me bij Harrie. Leuk te zien dat Miep ook weer mee wilde lopen. Het aanbod om met haar terug te rijden was te verleidelijk om af te slaan. Ook Maria C. was weer zover hersteld dat ze het aandurfde mee te wandelen. Natuurlijk hield Huub een oogje in het zeil. Ja, en toen het Limburgs kwartiertje voorbij was, gingen we dan toch maar wandelen. Het weer was goed, zeker in vergelijking met gisteren. Schuin tegenover het voetbalterrein "doken" we het Bos in. Even werd gediscussieerd over welk bos, Het Benzenrader bos of het Imstenrader bos. Volgens Herman, die had er vroeger veel gespeeld en ongein uitgehaald, viel het onder Benzenrade. Hoe het ook zei, het is een prachtig stukje natuur met mooie paadjes onder geweldige beukenbomen. Komt op mij een beetje ongerept en woest over. Het ging omlaag en omhoog met soms modderige stukken. Daar konden we de echte Limburgse Löss goed voelen onder de schoenen. Tussen de bomen door zagen we de kasteelachtige villa Imstenrade, waar vroeger de medische missiezusters zaten. Al zigzaggend liepen we door het bos, we moesten immers kilometers maken?, om uiteindelijk boven bij de boerderij en de watertoren, die bij de villa horen, uit te komen. We staken de Imstenraderweg over richting Huls. Over de A-76 heen en niet lang daarna via de Kapittelstraat liepen we Huls in. Op het pleintje bij de waterput werd even gepauzeerd. Enerzijds voor John's borreltje en anderzijds om ieder in de gelegenheid te stellen de daar opgestelde fitnessapparaten uit te proberen. Na deze pauze liepen we aan de overkant door de velden naar Mingersberg. Niet rechtstreeks, maar in een bōggie. In de verte konden we de molen van Vrouwenheide zien staan. We kwamen langs een groot veld met uien. Pierre was zo goed te vertellen dat het om zaailingen ging. Een bepaalde manier van uien telen. Ons pad leidde ons

rechtstreeks naar de grote poort van de Bernardushoeve waar voor ons wat tafels waren gereserveerd.

Achter de hoeve in de serre met een geweldig uitzicht konden we plaatsnemen. Harrie had gevraagd voor een kleine beperkte kaart, zodat de bestellingen snel konden worden uitgeserveerd. Het duurde dan ook niet lang voor mijn bestelde unnessop voor mijn neus stond. Heerlijk. We werden nog verrast door John en Gonda. Zij kwamen rond met heerlijke bonbons, ze waren 48 jaar getrouwd, en wel met elkaar.

Na de lunch gingen Maria en ik met Miep mee naar huis. Via een toeristische route kwamen we in Nuth waar we een klein opstootje hadden. Een lokale boer was het niet eens met de, overigens terechte, reactie van Miep en versperde ons de weg door midden op de weg voor de auto te springen, zijn handen op de motorkap te leggen en agressief te schreeuwen. Voortaan ga ik in een boog om Nuth heen, stel dat alle mensen daar zo zijn. Nog hartelijk bedankt Huub voor de leuke wandeling en Miep voor het rijden.

Ad

19 augustus Maastricht

Gemist

Mijn blessure speelde me nog steeds parten, dus Harrie gebeld of het lopen van een halve route mogelijk was. Dus toen Maria belde om af te spreken voor de wandeling ook maar gezegd dat ik dit keer, net als de vorige wandeling, weer de helft wilde lopen. Geen probleem was haar antwoord. Gelukkig had Truia een kaarsje opgestoken voor goed weer en wéér had het geholpen. Via het nog stille en verlaten Valkenburg en Sibbe kwamen we bij het voetbalterrein van Scharn aan. Nadat ik me had gemeld bij de chef en een keurig stempeltje had gekregen kon ik de anderen begroetten.

De invloed van de vakantie was nog steeds te merken, met "slechts" 27 mannen en vrouwen gingen we op pad. Harrie had een leuke route uitgezocht. We staken de weg over de Schaanderweg in. Een langgerekt pad dat uiteindelijk in Berg uitkwam. Zover gingen wij echter niet. In een rustig tempo liepen we over het plateau, genietend van het mooi uitzicht op Maastricht. In een weiland zagen we niet alleen koeien, maar er stonden ook een flink aantal reigers. Altijd gedacht dat die een territorium hadden, deze blijkbaar niet. Terwijl wij stonden te kijken kon Harrie even naar de pleisterplaats bellen om het aantal wandelaars door te geven. Het pad ging langzaam, haast onmerkbaar omhoog. Toch moest er even op elkaar worden gewacht, geen probleem natuurlijk. Els was de meest verstandige en ging er even bij zitten. Gelijk had ze. Was Frans, die achteraan liep, soms de "schuldige"? In ieder geval liet hij zich de bramen goed smaken. Ook van de sleedoornbessen moest hij natuurlijk even proeven. Conclusie: lekker maar nog wat zuur. Hij vertelde dat hij??? en Riekie onlangs heel wat potten bramenjam hadden gemaakt. Op een smal pad vertelde Truia me dat, bij het voorlopen afgelopen zondag, het regenwater hier in stromen omlaag kwam. Gelukkig was dat nu niet

meer het geval. Op een leuk uitzichtpunt werd even gestopt, van een bank die er stond, werd dankbaar door een aantal dames in beslag genomen. Je kon de Observant aan de andere kant van Maastricht goed zien. Zo naderden we Bemelen. Onder aan de Bemelerberg, lekker in het zonnetje liet John ieder die wilde proeven van zijn home-made-brouwsel. Hierna maakten we een kleine lus om Bemelen, we hadden immers nog tijd genoeg voordat we bij De Baskuul waren. We liepen langs de hellingen met de mergelgrotten. Een stijl pad van wel 20% leidde ons weer omlaag. Tegemoetkomende wandelaars waarschuwden ons voor het voor ons liggende pad. Dat het stevig geregend had was te merken. We moesten bijna waden door de pratsch. Ondertussen was de temperatuur lekker opgelopen. Zelfs de koebeesten zochten een beschut plekje vlak langs de "afgrond". Op een smal pad leek het even of we in de rimboe waren met de hoge struiken aan weerskanten. De meesten van ons hebben de Mariagrot niet gezien, maar Jan, Frans, John en ik waren er toch wel een beetje nieuwsgierig naar. Vandaar stonden we in een paar minuten bij De Baskuul.

Leuke eetgelegenheid, we konden lekker buiten op de loungebanken zitten. Bij de voorverkenning had Harrie afgesproken dat we een lunchbuffet zouden krijgen. Ideaal! Alles stond klaar en al snel zat iedereen smakelijk te eten.

Na de lunch en uitleg hoe te lopen gingen we met z'n drieën (Maria en Miep liepen ook maar de helft) terug naar de auto. Onderweg bij een boerderij, waar zwaluwen af en aan vlogen om hun jongen te voeren, werden nog wat miemelen gekocht. Beneden aan de Bemelerweg stond de auto braaf te wachten. De dropjes van Bèr heb ik helaas moeten missen.

Ad

5 augustus Lemiers/Vaals

Twee kerken

De vorige wandeling had ik "gemist". We zaten in Engeland en heb daar de foto's bewonderd en met veel plezier het verslag gelezen. Nu wilde ik er weer graag van de partij zijn. Eerst bij Harrie geïnformeerd of ik halverwege gemakkelijk kon stoppen. Een vervelende blessure aan mijn middenvoetsbeetje speelde mij parten. Nou ja, ik zou wel zien. Maria op tijd ingeladen en op naar Lemiers. Onderweg passeerden we Paul die eerst verbaast keek wie een tijdje naast hem op de A-76 bleef rijden. Op de parkeerplaats van de lokale voetbalclub in Lemiers stonden al een aantal medewandelaars. Ik had net mijn kaart afgestempeld toen jarige Carla rond kwam met heerlijke bonbons.

Om kwart over tien werd de social talk onderbroken door Harrie met wat mededelingen en een dankwoordje van Hub. Maar toen was het ook tijd om te starten. Eerst passeerden we de velden van FC Lemiers. Geen activiteiten te bekennen op de velden. Misschien nog op vakantie. Een leuke holle weg leidde ons omlaag. Nadat we de N287 hadden overgestoken liepen we in de richting van Oud Lemiers. We staken het bruggetje over de Sensebach, die hier de grens vormt tussen Nederland en Duitsland, over en waren in de Heimat. Onder een prachtige

blauwe lucht met wat verdwaalde witte wolkenlierten, staat zo mooi op de foto, ging het langzaam omhoog naar Orsbach. Her en der werd in de tuin gewerkt. Ook bij de hoeve waren twee vrouwen druk in de weer in de moestuin. Op de gevel stond een wapen, maar wat dit betekende weet ik niet. Aan de achterzijde waren de ramen mooi versierd en er stond een prieeltje in Jugendstil. Vanaf het café Belle Vue, helaas gesloten, hadden we een uitzicht om stil van te worden. We konden aan de rechterkant de kerk van Vijlen goed zien liggen en links die van Vaals. Zo liepen we verder naar de Schneeberg. Weinig sneeuw op de Sneeuwberg. Waar die naam vandaan komt, Joost mag het weten (helaas hebben we geen Joost in de groep). Op een bepaald punt werden de koplopers, zat ik ook bij, teruggefloten. In ons enthousiasme te ver rechtdoor gegaan. Dus weer terug en omhoog. Daar konden we de kerk van Bocholtz zien. Maar welke van de twee het was, daar vergistte zelfs Leo zich in. Niet veel verder passeerden we de SiegfriedLinie. Deze anti-tank-wal, gemaakt in opdracht van Adolfje, had meer een psychologische dan een fysieke functie. De geallieerden gingen er vrij gemakkelijk overheen. Een stuk verder op gingen we weer omlaag en moest het moreel weer worden opgepept met sleedoornelixer. Mmmmm. Ja, en toen brak het moment aan dat Truia dacht: Weet je wat, laat ik er eens bij gaan liggen. Ze struikelde en maakte een pijnlijk contact met de grond. Ria bood hulp en een beetje opgelapt kon ze gelukkig weer verder. Via het golfterrein bereikten we beneden de Grenzstraße. Vroeger markeerden koperen doppen in de weg de grens, nu zijn dat RVS doppen met N en D er op, of de Nederlandse leeuw of Duitse adelaar. Bij "ons" eettentje "An d'r Laan 28" waren wat tafels voor ons gereserveerd. Alsof we niet waren weg geweest. Alleen was het de vorige keer guur en koud weer. Gonda en Miep zaten ons al op te wachten. Zij kwamen alleen voor de lunch.

Na de lunch hield ik de wandeling voor gezien. Ik wilde mijn voet niet forceren en wandelde van daar in gezelschap van Maria, op ons gemak terug naar de auto.

Ad.

22 juli Mheer

Lang zal hij leven.

Met 30 sportieve wandelaars aan de start en `Loeka` de 4voeter die ons vandaag begeleid. Het was even zoeken naar de P.Plaats van de `Mheerder Boys` wegens wegwerkzaamheden. Na een welkomswoord van Harry en een mededeling van Carla, zijn we allemaal even stil en met onze gedachten bij Maria die we heel veel moed en sterkte toewensen en Huub natuurlijk ook. Voorbij een nog niet zo oud H. Hartbeeld uit 1956 lopen we omlaag langs een weiland en bosrand van het hellingbos door een piepend draaihekje (stegelke) een weiland in, een scheutje water doet wonderen. In de verte is de kerk van Banholt te zien. Al lopend over het plateau van Margraten dreigt het toch een beetje om te gaan regenen, het is drukkend warm. We lopen door een stilte gebied, het 'was' er stil totdat wij er doorliepen. De tarwe had al een mooie dorre kleur, maar moet toch nog even wachten voor de oogst. Ook de sleedoorn moet tot medio september nog rijpen.

John we helpen weer met plukken als hij rijp is, want het sleedoorn drankje smaakte voortreffelijk, zeker met warme handen. Onderweg krijg ik nog uitleg van Frans wat het verschil is tussen een Koolmees en Heggenmus.

....

Op de pauze plaats in Noorbeek was het goed vertoeven, Harry was de gulle gever en er werd dan ook Langzalhijleven gezongen. Er vloog zelfs een vlieger heen en weer met wensen. Harrie nog veel fijne gezonde wandelingen toegewenst samen met Truia en de groep.

Via een mooie terugweg langs het Domein Alternbrouck met een schitterende aangelegde tuin met vijver en zelfs een mini golfbaan. Ook komen we langs een koestal of dit de Wagyu-runderen zijn? Japanse koe die hier gefokt worden op Landgoed Alternbrouck. Ze zouden het peperdure vlees opleveren en de kaviaar waar Japanners zo gek op zijn. Na wat gillende poortjes, nog niet eetbare groene pruimen en tussen de nodige koeflaters door hebben we toch nog wat lekkere kersen geplukt. Loeka spurt nog wat extra rondjes door het water. Het einde komt weer langzaam in zicht. De paraplu hebben we niet voor de regen nodig gehad.... Het was weer een mooie wandelroute met nog een kuitbijter op het laatst.

Hartelijke wandelgroetjes en tot de volgende keer,

Ria.

8 juli Cadier en Keer

Drukke lunchpauze

Het was al weer vier weken geleden, dat ik met de 50+ wandelgroep op pad was. Vandaag zouden we starten in Cadier en Keer. Maria bracht me er met haar auto via de toeristische route feilloos naar toe terwijl ik lekker onderuitgezakt van de omgeving genoot. Verzamelen op de parking vlak bij de kerk en even later kwam de blauwe Opel van Harrie de bocht om. Eerst even stempelen, daarna wat social talk met de anderen van de groep, ondertussen hier en daar een foto makend. Om even over tien riep Harrie iedereen bij elkaar voor het welkomstwoordje.

Hub vroeg het woord en vertelde ons het schokkende nieuws van Maria. Iedereen erg ontgaan natuurlijk. Heel veel beterschap en sterkte voor de komende tijd.

Nadat Rika de routebeschrijving in de hand gedrukt had gekregen, kon de wandeling beginnen. Langs de kerk met de grote mei-den ervoor, langs een monumentale "spekhoeve" uit 1715, over de markt heen en het dorp uit. Prachtige oude gebouwen hier in Cadier. Het was nog wat fris, maar tijdens het lopen kwam ik al snel op temperatuur. We passeerden een veld met groene kool vanwaar we een mooi zicht hadden op Maastricht met een mooi wolkendek. Niet veel verder kwamen we onverwacht langs een klein monumentje voor gefusilleerde verzetsstrijders. Vlak daarbij lag ook een begraafplaats van geestelijken met een mooi hek er om heen zodat ze niet weg kunnen lopen. De naam van het penitentiair jeugdcentrum 'Het Keerpunt' is hopelijk goed gekozen. Aan de andere kant van de weg stonden een aantal antieke tractoren. Geweldig wat een machines. Bèr vond het maar jammer dat hij er alleen maar op kon zitten. In de Heerdertuin hadden

een aantal Afrikaanse kunstenaars een expositie van hun werken. Prachtige beelden van vrouwen en dieren. Er was ook een gasterij, maar we mochten niet blijven "hangen". Door ons getreuzel was het een heel lint van wandelaars geworden. Bij de Rijksweg gingen we zo'n 100 meter richting Cadier om links omhoog te wandelen. Stom verbaasd liep ik langs de bijzondere kruiswegstaties. Gebouwd eind 19e eeuw. Niet alleen de bouwwerken, maar ook de afbeeldingen erin zijn prachtig. Bij de Lourdesgrot gekomen maakte Frater Albertus (Bèr) van de gelegenheid gebruik de gelovigen eens hartig toe te spreken. Aan de andere kant verlieten we het park en liepen over een pad tussen de golfbanen. De waterput in St. Antoniusbank hebben we twee keer mogen bewonderen. Een stuk verder, de groep was weer uitgerekt over een flinke afstand, ontstond een kleine onenigheid over hoe verder te lopen. Een aantal waren naar links de veldweg gelopen en stonden aan de andere kant te wachten wat de rest zou doen. Toch maar het pad op dus. Bij de anderen aangekomen werden we door John verzoend met zijn godendrankje waarna we doorliepen naar Cadier. Een boomkweker vertelde ons hoe hij de onderste stammetjes voor appelbomen kweekte. Wat een werk en tijd gaat daar inzitten zeg!

Door dat gepraat waren we wat achterop geraakt, maar gelukkig was het niet ver meer naar "Op 't Indsje". Hier had Harrie voor ons gereserveerd. Terwijl we op onze bestelling wachtten werd John in het zonnetje gezet. Hij had 2000 kilometer kunnen aftekenen die hij met de 50 plusgroep had gelopen. Daarvoor kreeg hij van Harrie de bijbehorende onderscheiding onder zijn RJC-insigne opgespeld. Daarna vroeg Herman om onze aandacht. Op ludieke wijze feliciteerde hij, namens ons allen, Harrie met zijn 75ste verjaardag en overhandigde hem cadeaubonnen die hij bij de bakkerij kon verzilveren voor zijn lievelingsvlaai. Verder gingen er nog twee beterschapskaarten rond om te tekenen en kwam Truia langs de tafels met een uitnodiging van Miep voor een presentatie van haar boek. We kwamen bijna niet aan eten toe door al die toestanden. Gelukkig hield de bediening er rekening mee.

Na een pauze van twee uurtjes, begonnen we vol goede moed aan het tweede deel van het te lopen achtje. Rika stelde voor vanwege de tijd de route wat in te korten. Ergens moesten we een binnendoor weggetje (of is het wegje) nemen. We liepen door een prachtige holle weg. Een leuk spannend pad, compleet met hindernissen. Omdat we in het eerste gedeelte niet veel hoogteverschil hadden gehad, kregen we die nu. Een trap van stammetjes omhoog, boven een lekkernij van Bèr en een zelfde trap omlaag. Daarna kregen we dan toch de voorspelde regenbui. Gehuld in jacks, poncho's of onder de plu liepen we door. Hub mocht cosy met een van de dames onder de paraplu zodat hij zijn poncho niet onder uit de rugzak hoefde te vissen. De regen, het pad en het gekeuvel waren er debet aan dat we weer een langgerekt lint van wandelaars hadden. Maar gelukkig waren we al snel weer bij de auto. Bedankt Leider(ster), het was een mooie tocht.

Ad

24 juni 2015 St. Geertruid

Het was even 10 uur gepasseerd toen we met 29 gemotiveerde wandelaars aan een mooie tocht van start gingen. Thea krijgt nog even uitleg van Albert over een `vleugelteken`.

St. Geertruid was mooi versierd met vlaggen en bloemen. Waarschijnlijk zal dat niet voor onze groep zijn. Het was Bronk (kermis) in het dorp geweest afgelopen weekend. De weergoden zijn ons vandaag zeer goed gezonnen. Het is droog en een beetje frisjes. Kortom prima wandelweer.

We verlaten de parkeerplaats aan de Julianaweg naar rechts en lopen dan via Kalleberg richting Libeek. Beneden aan Kalleberg slaan we rechts in naar de Trom; een hobbelige veldweg. Voorlopig doen we alleen nog maar asfaltwegen oversteken en blijven wandelen op de veldwegen. In het Heuvelland hangt al een vakantiestemming. De campings bij de boerderijen zijn goed bezet. We steken Libeek over en vervolgen dan de Groeneweg. Via de Groeneweg en het Witpaard wandelen we richting de Voerstreek. We kunnen nu optimaal genieten van mooie uitzichten tot de mijnen van Blegny in België toe. De akkers staan al lekker vol met tarwe, bieten, aardappelen en mais. In de boomgaarden hangen kersen (waar we helaas niet bij kunnen komen), pruimen die nog groen zijn. Zelfs de appeltjes en de peertjes zien we. De wierterte waren al lekker, volgens Carla.

Bij het kappelletje in het veld bij 's Gravenvoeren buigen we rechts af naar de heuvels rond Mesch. We lopen boven langs Steenberg richting de Zeven Heuvelen. Hier komen we ook op de Vuursteenroute. Een bekend wandelroute die door de gemeente Eysden Margaten wordt gepromoot. Deze route vertrekt vanuit Rijckholt en voert langs veel plaatsen waar vuursteen werd gedolven door onze voorvaderen. Er zijn nog duidelijke sporen van vuursteen te zien op deze route. Bij de Zeven Heuvelen buigen we rechts af en nemen het trappenpad naar de uitkijktoren op de Mescherberg. Velen nemen de moeite om de toren te beklimmen en te genieten van de mooie uitzichten over het Maasdal en het Heuvelland. Dit is ook de plaats, waar John ons trakteert op "t drupke. Vandaag is de smaak puur druiven met een scheutje???

Bij de uitkijktoren steken we de weg over en lopen via de Zeven Heuvelen en de Schelbrug naar onze rustplaats bij Camping de Bosrand in St Geertruid.

En dat met 9 dames op kop.....

Daar worden een aantal kaarten getekend voor onze wandelvrienden die er even niet bij kunnen zijn. Op het zonnige terras kunnen we van een prima verzorgde lunch genieten voor een nette prijs. De bediening was vriendelijk en geen ellenlange wachttijd.

Na een lunch van een goed uur vertrekken we dan naar de Kommegrubbe. Deze lopen we omhoog richting Moerslag. We worden weer met vlaggen en versieringen onthaald. Het blijft kermis. We lopen Moerslag niet binnen, maar gaan rechtdoor naar Libeek met al zijn versierselen en mooie gepoetste huizen. Rechts slaan we

de Pietersteeg in naar Huuskesboom om dan vervolgens links naar de Belgische stal te gaan. Links zien we Hoeve Libeek liggen. Deze hoeve is nog bekend van de opname van het Dagboek van de Herdershond.

Nu lopen we rechts een stukje Rondelen om vervolgens links in te slaan naar de Heerkuil. Ook hier genieten we weer van een mooie grubbe met ongerepte natuur. De vlierbes verspreidt zijn heerlijke geur. We komen hier in de Heerkuil uit. Rechts omhoog komen we in Herkenrade uit. Albert trakteert hier een paar wegenbouwers die toevallig pauze hadden op een dropje. Daarom kregen wij geen dropje. Jammer de volgende keer beter!!

Links door de Langsteeg komen we dan in de Schoolstraat van St Geertruid.

We worden ook hier weer met vlaggen, wimpels en mooie bloemen binnengehaald.

Als we terug op de parkeerplaats komen hebben we 14,6 km gewandeld en genoten.

Rika schild de aardappelen (verhaal) en Ria maakt de saus (afwerking).

Wandelgroetjes Rika en Ria.

10 juni 2015 Maastricht

Nog even geen feestje

De tijd vliegt voorbij. Veel te snel. Het is net alsof de wandeling in Landgraaf, langs kasteel Schaesberg en over de Brunssummerhei pas eergisteren was. Maar dat is heus al weer twee weken geleden dacht ik al rijdend richting Maastricht. Dit keer geen leuke toeristische route. Maria die autowegen niet aangenaam vindt was er niet bij. Ziek. Erg sneu, ze voelde zich de vorige keer al niet lekker. Beterschap in ieder geval. Met nagenoeg geen oponthoud bij de A-2 tunnel arriveerde ik bij het zorgthuis La Valance. Niet om me dáár te melden, maar op de parkeerplaats was het verzamelpunt. De dag van Harrie kon niet meer stuk. Goed weer, ruime opkomst en ook nog een aantal wandelaars, waaronder mijn persoontje, die een stempelkaart kochten. Annie en Pierre hadden de route voorgelopen en zouden ons op de juiste paden leiden.

Eerst moesten we Limburgs mooiste rivier opzoeken en stroomopwaarts volgen. Van hieruit hadden we een mooi uitzicht op de Pietersberg, de ENCI en de daarvoor liggende jachthaven. Genietend van het zonnetje en sociaal gezwets kuierden we langs het water. Een mooi vlak stuk, niet alleen mooi om te wandelen maar ook om te fietsen, zelfs zonder elektriciteit. We kwamen langs een drietal dames die, lekker in het zonnetje hier in deze omgeving de ideale plek gevonden hadden om de dag met wat gymnastiekoefeningen te beginnen. De route voerde vlak langs Kasteel de Hoogenweerth. Nooit geweten dat hier zo'n prachtig optrekje lag. Een geschikte locatie om te trouwen of de huwelijksdag na 25 of meer jaar te vieren. Ik denk niet dat Saskia en ik er ons gouden feestje zullen vieren, daar moeten we nog ruim 40 jaar op wachten. Voordeel is, dat we er goed voor kunnen sparen. Nadat we de oever van de Maas hadden verlaten liepen we over het fietspad door het industrieterrein. Nee, geen excursie met preuverij bij de koekjesfabriek. Vlak voor Oost-Maarland staken we de spoorlijn over. Daarna kwamen we bij een T-splitsing waar we bij het kappelletje even een borrelpauze

hadden. Daar in de schaduw staand was het toch wel wat fris. Daarna gingen we door de tunnel onder de A-2 door. Vlak voor Rijckholt passeerden we eerst het bijzondere koetsiershuis. Achter de hoge meidoornhaag lag verscholen het prachtige Kasteel Rijckholt, waarop we aan het einde van de haag een mooi zicht hadden. Een paar honderd meter verder kwamen we bij Eetcafé Riekelt aan, waar Harrie had gereserveerd. Omdat de gereserveerde tafels binnen en gedekt waren konden we geen gebruik maken van het terras. Ook geen ramp. Men had voor ons een kleine kaart samengesteld hetgeen de bediening makkelijk en snel maakte. Naast soep, diverse soorten broodjes en uitsmijter, één soort vlaai. Drie keer raden welke. Wachten duurt altijd lang, maar alles werd tegelijk uitgeserveerd en konden we "aanvallen".

Na de lunch liepen we verder in de richting van het Savelsbos. Eerst kwamen we langs de parkeerplaats waar een tweetal oude "vrachtautootjes" stonden. Het pad met bijzonder mooie papavers liep langzaam een beetje omhoog. De eerste "beklimming" van vandaag. Door de rand van het bos met af en toe een zonnig uitzicht op de Maasvallei liepen we naar Gronsveld. Daar waar we de Eckelraderweg zouden oversteken werd eerst een groepsfoto genomen. Eigenlijk twee, één door John van de hele groep en één door mij van John met op de voorgrond de ruggen van onze groep. Na een kleine lus aan de overkant ging het verder naar Maastricht. Het restaurant met de merkwaardige naam "De Dwaze Herder" dankt zijn naam misschien wel aan de vele ezels die er rondlopen. Hier volgden we het de weg die bij de autoweg uitkwam, hierna kwamen we over het onverharde pad uit bij de brug over de A-2 en liepen we de wijk Heugem weer in en waren niet veel later weer bij de auto.

Rest mij iedereen prettige vakantie toe te wensen en tot 8 juli in Cadier en Keer.

Ad

27 mei 2015 Landgraaf

Apekoppen

Na een heerlijk lang weekend in Dortmund, waar we onder andere een bijzonder mooie wandeling door het Rombergpark met zijn vele bloeiende rododendrons en azalea's hebben gemaakt, stond de wandeling van "ons" 50 plus weer voor de deur. Oh, oh, wat hebben wij pensionado's het druk. Nauwelijks ergens tijd voor, steeds is er iets. Deze woensdag zouden we starten in Landgraaf. Vlak bij de voormalige camping de Bousberg. Nu probeert men er kavels te verkopen om er dure, luxe bungalows te bouwen. Aan de Sportweg, waar we zouden starten, ligt ook de begraafplaats. Een beetje ongelukkige straatnaam vind ik, misschien was Kakerts- of Landgraafseinde beter geweest. Harrie kwam, anders als normaal, wat later. De verkeerde baan op de rotonde genomen. Maar ja, dan kom je nog eens ergens. Leuk dat Bèr ook weer van de partij was. Vandaag werd er weer getrakteerd. Ons aller John en Annie W. hadden er weer een jaar opzitten en dus wat te vieren.

Nogmaals Van Harte Gefeliciteerd! Ja er moest ook nog gewandeld worden, dus gingen we maar op pad.

Eerst kwamen we langs de restanten van het kasteel, in de 15e en 16e eeuw gebouwd door de adellijke familie Von Schaesberg. Jammer dat er niet veel van bewaard is gebleven. Aan de hand van tekeningen wil men het kasteel nu herbouwen. Wandelend langs de bosrand liepen we richting Leenhof. Daar gingen we de heuvel op om boven bij de Leenderkapel uit te komen. Deze kapel werd ooit door een van de Von Schaesbergers gebouwd. Hier moest even worden gepauzeerd om op adem te komen. Ieder had daardoor de gelegenheid deze oude kapel te bewonderen. Daarna liepen we door het Kapellerbos om vlak bij het Streperkruis op de doorgaande weg uit te komen. Braaf liepen we achter elkaar over de stoep, staken de Heerlenseweg over en kwamen via de Poststraat langs het leuke stationnetje. Door het Eijkhagenbos volgden we langzaam stijgend het pad om achter langs de zorginstelling het dorp weer in te lopen. Daar, langs de kant van de weg, zittend op een muurtje, kon ieder genieten van een heerlijk drupke en een zoete lekkernij. Vandaar was het nog maar een steenworp naar winkelcentrum Op de Kamp waar we zouden pauzeren. Bij de start had Harrie gezegd, dat er niet gereserveerd kon worden en we waarschijnlijk verdeeld over twee eettenten zouden lunchen. Hoewel er plek genoeg was zat een aantal toch ergens anders. Jammer genoeg zat Harrie bij het verkeerde groepje, hier hadden ze geen rijstevlaai.

Na de lunch liepen we aan de andere kant het winkelcentrum uit naar de Brunsummerhei. Niet dat we heide gezien hebben, ons pad liep langs akkers en weiden met paarden en daarna door het bos. Plotseling stonden we voor de herdenkingssteen van Nicky Verstappen, de plek waar zijn lichaam in 1998 werd gevonden. Ons pad liep parallel aan de nog niet bloeiende heide. Daarvoor moeten we nog zo'n twee en een halve maand wachten. Er was weinig activiteit in de grote Sigranogroeve. Wat een enorm gat blijft er achter als het zilverzand er uit gewonnen is. Daarna kwamen we bij de Oude Landgraaf en liepen we tussen de twee verdedigingswallen uit de middeleeuwen terug naar de bewoonde wereld. Volgens mij hebben we ergens een stukje van de route gemist, want we waren erg vroeg terug bij de auto.

Ad

13 mei 2015 Hauset/Aachen

Geen Geul

Zo zit je in Hellendoorn en drijf je met je kleinkinderen in een boomstam op de waterval af en hoop je er met droge kleren uit te komen, zo zit je in de auto naar Spaubeek om Maria op te pikken. In een nog waterig zonnetje reden we via de A76 naar Aken. Hier de ring gevolgd en daarna richting de grens met België. Hauset stond op het wandellijstje, maar zover zouden we niet hoeven rijden. Aan de grens stond John langs de weg en dirigeerde ons naar de parkeerplaats. Waar vroeger de douaniers zaten is tegenwoordig de KuKuK, Kunst und Kultur im Köpfchen,

gevestigd. Dat was ook te zien aan de kunst die zo her en der te zien was. Onder andere een bijzonder kunstig gemaakt hertengewei, een man tegen een lantaarnpaal en een bijzondere frieterie waren er te zien. Omdat het wandelgroepje vandaag niet zo groot was, kon gelukkig iedereen de auto parkeren. De laatste keer dat de groep hier kwam was om er de lunchpauze te houden. Dat was echter niet zo'n succes geweest. Ze moesten het doen met wat bananen of zo van een kraampje want verder was er niets. Nu moest het anders, beter. Vertrouw maar op Harrie.

Met routebeschrijving nummer 392 in de hand liepen we met hem mee, zo de grens over. Weer een voordeeltje van de EU. Aan het einde van de parkeerplaats bogen we rechts af een pad in en liepen een lommerrijk pad in. Aachenerwald of Öcher Bösch zoals de Einheimische zeggen. Een prachtig natuurgebied dat zich uitstrekt over en langs de grens van Nederland, België en Duitsland. Dat je goed moest opletten als je met een routebeschrijving loopt werd al snel duidelijk, want we hadden een paadje gemist. Dus terug en bij de dikke stenen wegwijzer richting Hergenrath. We volgden een smal pad. Het zonlicht speelde prachtig tussen de jonge frisgroene blaadjes door. Op een gegeven moment liepen we pal over de grenslijn tussen Duitsland en België, gemarkeerd met typische grensstenen. Een enkele met een adelaar er op. En na enkele T en Y-splitsingen, enkel- en meervoudige kruisingen en een trapje omlaag, waren we weer in de Heimat en bij Gut Entenpfuhl en -het Waltrestaurant aan gekomen.

Het zag er allemaal chic uit. Er was voor ons door Harrie gereserveerd en op het terras stonden de tafeltjes met een, ook door Harrie geregelde, kleine kaart klaar. Handig zo'n kleine kaart. Door de keuzes wat te beperken wordt de bereidingstijd behoorlijk sneller. Dat was goed te merken. Voor we met de ogen konden knippen zat iedereen te smikkelen. Tijdens de lunch liet Truia nog een kaartje rondgaan waarop we alleen konden tekenen om Gonda beterschap te wensen en haar een hart onder de riem te steken.

Na de pauze begonnen we aan het grootste deel van de wandeling via het Waldlehrpfad. Bij een mooie schuilhut werden nog even wat groepsfoto's gemaakt, we moesten immers kunnen bewijzen dat we hadden meegelopen. Daarna ging het verder omhoog. Ja, ja, hier in Aachenerwald ging het steeds maar omhoog en omlaag. Soms dacht ik dat het alleen maar omhoog ging. De naam van het buurtschap Linzenhäuschen waar we doorheen liepen was een beetje verkeerd gekozen. Het waren geen Häuschen, echt niet. Er stonden alleen grote kapitale panden met vette auto's er voor. Bij de grote weg lag een van de oudste restaurants van Aken met een goed gerestaureerde voormalig wachttorens uit de middeleeuwen. Aan de andere kant "doken" we het bos weer in. Gelukkig koos Harrie er voor een afkorting te nemen, zodat we niet lang daarna weer bij grensovergang Köpchen waren. Op deze tocht weinig vergezichten, daarvoor een heerlijke wandeling door een mooi bos. Maar de oorsprong van de Geul hebben we gemist.

Ad

29 april 2015 Valkenburg

Geduld

Gelukkig zaten de weersvoorspellers van het begin van de week er met hun geavanceerde apparatuur faliekant naast. Oké, de temperatuur moest nog wat naar boven worden bijgesteld maar het is nog steeds april. Maria kwam op tijd voorrijden en twintig minuten later parkeerden we in een zijstraat van de Paralelweg in Valkenburg. Al eerder heb ik verteld over de voor en nadelen van onze grote groep. Het positieve, er is altijd wel iemand jarig. Nu werden we zelfs twee maal verrast met wat lekkers.

Met 37 in getal wandelden we langs het spoor in de richting van Houthem. Goed te zien dat Els ook weer van de partij was. Na een paar honderd meter gingen we rechts omhoog, naar de autoweg en onder het tunneltje door. Het pad volgend het Ravensbosch in, wandelden we steeds verder omhoog. Hier moet toch ook ergens Charles Eyck gewoond hebben? Natuurlijk dat zo'n kunstschilder zijn inspiratie in deze omgeving krijgt. Langzaam gingen we door het bos omhoog. Terwijl we door een héél smal paadje liepen werden we nieuwsgierig door een paard, dat met zijn hoofd over de meidoorn keek, aangestaard. Op de hoek van het pad stond Maria die haar EHBO pakje uit de rugzak moest gebruiken omdat ze aan de prikkers was blijven hangen. Ja, een beetje wandelaar is op alles voorbereid. We liepen niet ver langs de markante watertoren van Schimmert, om bij Groot Haasdal, vlak bij mevrouw de Haas, uit te komen. Deze kunstenaress had vroeger ook een bronzen haas in de tuin staan, maar deze is het slachtoffer geworden van metaaldieven. Niet veel verder kwamen we langs een klein Joods kerkhof. Nooit geweten dat het er lag. Nu ging het weer omlaag naar het dal. Onder de tunnel door kwamen we in Houthem uit en liepen langs het prachtige kasteel van Camille. Château St. Gerlach lag er met de mooie tuinen prachtig bij. Door de wei kwamen we bij Brasserie De Brakke Berg. Ons lunchadres.

Nadat ieder zijn/haar koffie of thee had gekregen konden we onze bestelling doen om het lege gevoel in onze buiken kwijt te raken. Helaas moesten de meesten geduldig wachten, de capaciteit in de keuken was waarschijnlijk niet op zo'n grote groep berekend?. Jammer. Door een misverstand moest Lambert het doen met slechts 1 stokbroodje. Gelukkig had hij nog wat boterhammen in de rugzak, dus op de trap werden deze soldaat gemaakt.

Na de lunch liepen we eerst een stukje langs de Geul en onder langs de mergelgrotten om vervolgens het pad omhoog het bos in te nemen. Moest kunnen, we hadden ons immers flink aangesterkt. Het pad slingerde hoger en hoger. Her en der werd wel wat gepuft. We kwamen langs prachtige paddenstoelen en mooie planten. Een vrij steile wei leidde ons uiteindelijk weer naar Valkenburg. Achter langs de voormalige brouwerij en langs het een tijdbalk van 53 meter lengte die de 5300 jaar weergeeft die verstreken zijn sinds de exploitatie van de vuursteenmijntjes hier door onze voorouders. Daarna kuierden de brug bij de

Valkenier over en al snel kwamen we weer bij het spoor. Voor mijn neus gingen de bomen omlaag waardoor de groep gesplitst werd. Niet erg overigens, we waren bijna bij de auto.

Ad

15 april 2015 Eckelrade

Violacea

De weermannen hadden gelijk gekregen. Het zou een warme dag worden. De warmste van deze week met een temperatuurtje van zo'n 25 graden. Mijn temperatuurtje. Zalig. Maria had afgemeld, dus dan maar alleen op weg. In de file bij Maastricht Ton nog toegezwaaid en na 43 minuten parkeerde ik in Eckelrade. Niet op de Dorpsstraat trouwens. Trouwens het wandelen met een grote groep heeft ook voordelen: er is altijd wel iemand jarig (net geweest of bijna). Vandaag was het dan de beurt aan Annie en Maria. Met enige schroom gaven ze toe net 50+ te zijn en legaal mee mochten lopen?.

Met Leo voorop begonnen we met 37 enthousiastelingen aan de wandeling. We liepen met een boog naar Herkenrade. Frans was er ook weer bij. De medische ingreep was volgens hem een eitje, het probleem kam er na pas. Gelukkig is alles weer goed. Het gebied waar we liepen behoort tot het plateau van Margraten en is bekend van de vele fruitbomen. Dat was natuurlijk een mooi gezicht. Om de haverklap zagen we bomen en boompjes met bloesem. Op dit moment enkel nog maar pruimen en kersen, die bloeien als eerste. Vorig jaar om deze tijd was de lente al veel verder en de bloesem al ver voorbij. Je ziet, je kunt plannen wat je wilt, maar de natuur doet toch wat hij zelf wil. Maar dit is een stralende dag en die nemen ze me niet meer af. Bij een kleine Mariagrot werd heel even op de achterblijvers gewacht. Even wat drinken en verder ging het. Je kon merken dat je door een van de mooiste gebieden van Nederland liep. Overal kwam je campings tegen, op de leukste plekjes. Bij een ervan werd een kleine pauze ingelast. Nee, niet in de kantine maar gewoon buiten het hek waar John rond ging met zijn welbekende flesje. Deze camping had trouwens een heuse "Pipowagen" en een super de luxe boomhut inclusief glas in lood. Vlak voor Herkenrade konden we van ver al een prachtig bloeiende Magnolia zien. En zo liepen langs Libeek en Moerslag en kwamen we uiteindelijk bij onze pleisterplaats "De Bosrand" uit.

Buiten op het terras, lekker in de zon dit keer geen rijstevlaai genomen, maar een gezonde bak tomatensoep. Goed soepje trouwens. Zo zittend in de zon kreeg ik steeds meer zin om gewoon te blijven zitten. Maar ja, de auto stond in Eckelrade ik had dus geen keus. In ganzenpas eerst langs de weg, waarop veel racefietsrenners druk bezig waren het parkoers te verkennen. Daarna liepen we het S(chr)avelsbos in. Een beetje schaduw was ook wel lekker. Langzaam liep het pad omhoog. We kwamen langs twee toeristen die liggend op hun buik viooltjes fotografeerden. Gelukkig was Joop zo vriendelijk om het een en ander over deze bleeksporig bosviooltjes te vertellen. Nooit geweten dat er zo veel verschillende Violacea 's zijn. Maar de educatieve middag was nog niet voorbij. Voor wie het

horen wilde vertelde hij over allerlei mooie plantjes die overal stonden. Een enkeling alleen hier in Limburg. We bleven de bosrand volgen. Daarna liepen we langs de ene zijde van een grubbe omhoog, boven over de brug, en langs de andere kant weer terug. Niet veel verder passeerden we een grafheuvel uit de bronstijd, 2100 - 700 v. Chr. (de toenmalige bewoners hadden dat op een bordje geschreven :-)). Je moest het wel weten te liggen, anders was je er zo voorbij gelopen. Niet lang daarna liepen weer langs de eerste huizen van Eckelrade en kwam een einde aan deze leuke wandeling.

Ad

1 april 2015 Gemmenich (B)

Het was stormachtig weer toen ik Maria belde om af te spreken. Een heftige storm hield huis. Dat belofde niet veel goeds voor de wandeling. Toch maar afgesproken en naar Gemmenich gereden. Je kunt natuurlijk thuis blijven achter de geraniums, maar je bent aangesloten bij het clubje en dan ga je. De bezwaren van Maria dat een mogelijke tak op mijn hoofd zou kunnen komen maakten mij niet angstig. Wel had ik voorgenomen om het bij een kopje koffie te houden als het echt slecht weer zou zijn, of als deze wandeling een aprilgrap zou zijn. In ieder geval was het verzamel- en vertrekpunt anders. Op de lijst stond "Ligne 39" en waar stonden ze? Bij de parkeerplaats bij Rue Santberg. Zo'n 200 meter eerder. De enige die goed stond was Ria.

De weersverwachting of andere reden hadden er voor gezorgd dat we maar met een bescheiden groepje waren. Met Leo, onze aanvoerder voor vandaag, voorop gingen we op pad. Eerst naar Ligne 39, best wel gemakkelijk. Over het voormalige mijnspoor waar ooit het zink getransporteerd werd liepen we het dorp uit. Voorbij aan een leuk kapelletje. Een beetje verder stonden een stel paarden in een wat eens een wei was geweest. Lijkt me niet goed voor de hoeven om steeds in de modder te staan. Maar ik ben natuurlijk geen paardenfluisteraar. Meteen daarna liepen we onder een dubbel viaduct door van de spoorverbinding tussen Aachen en Homburg. Langs de spoordijk liepen we tussen de beukenhagen het modderige pad omhoog. Niet helemaal tot boven, maar langs de helling van Nederlands enige "berg". Regelmatig konden we de uitkijktoren bij het Drielandenpunt zien. Op eens liepen we door het gebied van voormalig Neutraal Moresnet. Jammer dat dit kleine staatje niet meer bestaat. Het was een belastingvriendelijk gebied, iets wat je van Nederland niet kunt zeggen. Het enige dat nog aan die tijd herinnert zijn de kleine grensstenen die het vroegere gebied aangeven. Ook liepen we een heel klein stukje van de Santiago route of het pelgrims pad van Aken naar Moresnet. Hier, op een kruispunt, werd de drankvoorraad van John aangesproken. Hij had op meer deelnemers gerekend, dus ieder kreeg een (of twee) goed gevuld(e) "glas. Tussen de bomen werd Maria de boskabouter gespot. Opgepept ging het daarna verder richting Aachen. Beneden aan de helling moesten we door het water, dat onder het viaduct stond, waden. John probeerde, galant als hij is, een van de dames naar de overkant te dragen maar had zijn rug overschat. Daarna ging het weer berg

opwaarts langs een stal met een zittende koe. Nadat we een prachtig restaurant en vergeten wandelschoenen waren gepasseerd liepen we langs het kleine grenskantoorje Vaals in.

Harrie had voor ons bij het kleine restaurant op nummer 28 gereserveerd. Héééérlijke rijstevlaai, ik kan niet anders zeggen. Er was natuurlijk ook interesse in Omelet met spek of zo. Terwijl we binnen zaten liepen we "helaas" een hevige hagelbui mis. Nadat de inwendige mens gesterkt was joeg Leo ons door het park heen Vaals uit. Het tweede deel van de wandeling verliep door de weilanden die behoorlijk soppig waren. Modderig en glad. Een bordje met "pas op voor de stier" werd genegeerd. Daar hadden we geen tijd voor, we moesten ons veel te veel op het lopen concentreren om niet in de modder te belanden. Van achter de draad keek een moeder koe met haar kalf naar de glijdende mensen. Daarna glibberden we het pad omhoog tot aan het oude grenskantoor. Hier liepen we België weer in en al snel zagen we Gemmenich beneden ons liggen.

Op het stuk door Vaals na was de hele route compleet nieuw voor me geweest. Bedankt Leo!

Ad

18 maart 2015 Wijlre

"Wie het eerst komt....."

Naar buiten kijkend denk ik terug aan gisteren. Wat hadden we weer een mazzel. Stralend zonnig weer. Dat doet je bloed sneller stromen, lentekriebels. Maria had aangeboden om te rijden en misschien dat haar vriendin Dini ook zou meegaan, maar eenmaal in de auto hoorde ik dat ze niet van de partij zou zijn. Dus op naar Wijlre. Uiteraard binnendoor, de toeristische route. In de City of Wielder namen we de verkeerde straat en moesten dus even zoeken. Op het Wachtendonkplein was het niet heel eenvoudig een parkeerplekje te vinden. Veel belangstelling. Een gemeenteambtenaar dacht een moment dat deze drukte te maken had met het stemmen. Jammer voor hem.

Nadat Rika door allen geknuffeld was voor haar 16e verjaardag en iedereen gestempeld had bij Harrie gingen we vrolijk pratend op weg. Over het spoor liep onze weg richting Eijs. Eerst, om een beetje op te warmen, lekker omhoog, over de weg met de toepasselijke naam "Dikkebuiksweg". Jammer dat het, ondanks de zon, wat nevelig was anders hadden we kunnen genieten van een mooi uitzicht op Wijlre en de brouwerij. Omlaag door de wei waar, volgens Jo, bijzonder mooie enzianen of gentianen groeien. Nu nog niets van te zien. Verder omlaag kwamen we uit bij het buurtschap Piepert met zeker wel zo'n 6 huizen. Via een klein bruggetje staken we de Eyserbeek over, daar door de tunnel onder het Spoor van de ZLSM door. Niet veel verder in Cartils werd gepauzeerd. Op het Mia en Leo Jacobsplein werd geproost op van alles en nog wat en natuurlijk op de gulle gever. Per ongeluk heb ik het kristallen glaasje in mijn jaszak gedaan omdat ik een foto wilde maken, sorry John je krijgt het de volgende keer terug. Daarna gingen we uitgerust en verkwikt verder. Langs een huis waar een mooi spandoek aan het hek hing. We

kwamen weer bij de Eyserbeek uit. In de verte lag het kasteel Cartils. Door de zon leek de gevel haast van goud. Voorzichtig staken we de grote weg over en bleven de beek volgen. Leuk zoals op sommige plaatsen door de zorg van de gemeente een gedicht is geplaatst. De Eyserbeek ging over in de Gulp en we liepen Gulpen binnen.

De lunchpauze was in De Zwarte Ridder gepland waar voor ons een zaaltje was gereserveerd. Geen lunchkaart, maar door de ober werd verteld wat we konden eten. Was wel wat lastig, zeker als je visueel bent ingesteld. "Doe mij maar rijstevlaai", was mijn bestelling. Niet dus OP!!! Laatste stukje net aan de andere tafel gegeven. Niet te geloven!! Harrie??? Ik ben trouwens blij dat ik er geen stamgast ben. Op de lambrisering stonden een groot aantal kopjes, afbeeldingen van hun trouwe gasten. Dáár wil je toch niet tussen zitten.

Via de Beverbersweg verlieten we Gulpen om het laatste "stukje" van wandeling te maken. Gulpen ligt in een dal, dus..... Ja het ging weer omhoog. Om toch aan het aantal kilometers te komen werd een paar keer een zig-zag gelopen. De Dodemansweg (hoe komt men aan zo'n naam) leidde ons naar Stokkem. Daarna zagen we Wijlre voor ons liggen. Door de wei, waar de lokale boer net zijn gierput geleegd had, kwamen we bij de brouwerij en de prachtige watermolen uit. Weer terug in het dorp werden we verrast. Jan en Carla hadden "opdracht" gekregen van Bér om dropjes uit te delen. Dat hij daaraan gedacht had, ondanks alles. Chapeau!!! Ja en toen waren we ook weer bij het stemlokaal en de auto.

Ad

4 maart 2015 Windraak "Ommetje"

Lekker ontspannen, want ik hoefde niet te rijden, gingen Maria en ik op weg. Stralend weer vergezelde ons naar de parkeerplaats aan de Windraak in, hoe kan het ook anders, Windraak. Haast een thuiswedstrijd. Slechts 15 minuten (voor Maria iets meer) rijden. Op de Windraak aangekomen stonden al velen te wachten. Ook de "overwinteraars" waren weer van de partij.

Nadat alle administratieve en financiële zaken (wat klinkt dat) gedaan waren en Harrie iedereen verwelkomd had, moest het er toch van komen. Wandelen. Daarvoor waren we immers bij elkaar. Dus niet lang dralen. Boven op de Windraak gingen we eerst rechts af om daarna links af te buigen langs het klooster van de Liefdezusters van het Kostbaar Bloed. Een afsplitsing van de Zusters onder de Bogen van Maastricht. Een klein stukje verder kwamen we bij een Plek waar zo maar geneeskrachtig water uit de muur komt. Misschien de invloed van die zusters? Gelukkig is de samenstelling aan te passen zodat ik, door op de onderste knop te drukken, water tegen mijn knots knieën kon krijgen. Aldus gesterkt ging het de heuvel af naar klooster Watersley aan de voet van de Kolleberg. Een erg groot complex dat door de stichting Pergamijn in gebruik is. Langs het klooster ging het pad omhoog naar de Rosa-kapel. Ik wist het niet, maar we liepen over het "Tonnypad", zo werd mij verteld. Dit stuk had Tonny vroeger vaker gelopen, met

of zonder enkele van onze groep. Dat deed me wel wat. De kapel zelf lag op een verhoging en de trappen nodigden uit om de groepsfoto te nemen. Parallel aan de Wehrerweg liepen we op de Duitse grens af, langs Haagsittard. Vooral vlak voor de grens zagen we hier in de wijk prachtige huizen staan. Zonder overgang, grenspaal of slagboom ging het pad Duitsland in. De wind waaide wat guur hier op het open veld, ondanks het zonnetje. In de verte zagen we Hillensberg liggen, ons volgende doel. Hier geen pauze, daarvoor is het gehucht te klein. Aan de andere zijde er weer uit en langzaam ging het weer de heuvel op naar Doenrade. Ik zag al enige tijd een aantal steelse blikken richting John gaan, zou hij het vergeten hebben? Keine bange. Achter een loods, in de luwte van de wind werden de bekende bekertjes uitgedeeld. Via de "achterdeur" liepen we daarna Doenrade in, ongemerkt hadden we toch al zo'n 9 km gewandeld, en kwamen al snel bij gasterie Dobbelseij.

Wat een aangename verrassing. Daar in de serre zaten Frans, Maria en Riet. Ze waren gekomen om samen met ons te lunchen. Zeker van de net 63[?] jaar geworden Riet. Vanuit Maastricht Maria opgehaald en naar Doenrade gekomen. Gelukkig gaat het met Maria de goede kant op. ER was voor ons gereserveerd en gedekt dus we konden zo aanschuiven. Grote pech voor Harrie, er was GEEN rijstevlaai. Hoewel dit bij het voorlopen vorige week wel was afgesproken. De slappe smoes van de kelner "Hij was te warm vanmorgen", ging er bij ons niet in. Dan maar behelpen met abrikozen.

Tijdens het wachten op de bestelling werd gezellig gekletst over Engeland en foto's. Het duurde even, maar toen werd ook alles uitgeserveerd, zodat we allemaal tegelijk aan het eten waren.

Nadat ieder had afgerekend en we weer buiten stonden, zagen we dat de lucht donker grijs geworden was. Dus maar gauw doorlopen. Langs de gasterie liep een pad dat ons het dorp weer uit voerde. Onder het viaduct door het veld in. In de verte zagen we het klooster Watersley weer liggen. Zouden we weer helemaal naar beneden gaan en via een lus door of langs Munstergeleen naar de auto's terug? Nee. Het zal wel aan de dreigende wolken hebben gelegen, dat Harrie halverwege af boog naar Windraak. Weer langs die lieve zusters. Even een klein stukje langs de provinciale weg en daarna, terwijl we bekogeld werden doorhagelstenen, omlaag naar de parkeerplaats. Elf kilometer en een beetje hadden we in het totaal afgelegd, dank zij het weer? dit keer een ommetje.

Ad

18 februari 2015 Maastricht Met Jannemanne naar Kanne

Am Aschermitwoch ist alles vorbei. Drie, of meer, dolle dagen in carnavalsroes. Ja, maar niet voor mij. Het bleef bij het kijken naar de langste optocht van Zuid Limburg. De optocht van de Winkbulle in Heerlen met maar liefst 207 wagens en groepen (en bijna half zo veel gaten). We hebben ze niet allemaal gezien bij nummer 149 zijn we weggegaan. Zonder askruisje op mijn voorhoofd Maria

opgehaald en door naar Maastricht. De parkeerplaats naast de ENCI was het verzamelpunt. Met mijn net gewassen auto moest ik door grijze prut om er te komen. Harrie had het over ontgassen en gaf de leiding aan Jan V.

We verlieten enthousiast en druk doende ons "social talk moment" te rekken de parkeerplaats. Het was gelukkig lekker weer. Alleen jammer, dat de dichte nevel mooie vergezichten verborg. Daarvoor in de plaats werden we getrakteerd op mystieke, vaag zichtbare bomen, struiken of gebouwen. In een grote boog liepen we, langzaam stijgend om de groeve heen. Helaas konden we er nauwelijks iets van zien. Zo lopend langs de in nevelen gehulde afgrond kwamen we plots bij een erg lastige daling. Gelukkig waren er voldoende sterke, jonge, knappe mannen die de groep omlaag hielp. Niet veel verder bij de start of het eindpunt van het Pieterpad werd een moment gerust. Genoeg om te zien dat de afstand tot het einde bijna 500 km is, te lopen in 26 etappes. Niet veel verder was een uitkijkpunt ingericht, compleet met verrekijker, om uilen en andere dieren te bekijken. Alleen, moet het niet mistig zijn, want dan zie je geen uilenbal. Het volgende markante dat we passeerden was een champignonkwekerij die, volgens zeggen gesloten was. In ganzenpas staken we een openvlakte over en kwamen uit bij de trappen naar Fort St Pieter. Boven aangekomen moesten we even op adem komen voordat we langs het fort liepen naar.....? Jawel de start of het eindpunt van het Pieterpad. Hier werden we door John weer op krachten gebracht met een heerlijk borreltje. Een toevallig passerende wandelaar uit Noord Holland deelde ook broederlijk mee en wist niet wat hem overkwam. Van hier liepen we langzaam weer omlaag richting de Jeker. Hier was Jan G. zo vriendelijk om belangstellende aan de hand van een plattegrond de situatie uit te leggen. Niet veel verder staken we de Cannerweg over. Langs de Jezuietengrot en over de binnenplaats van Chateau Neercanne kwamen we na zo'n 9 km bij de IJssalon aan. Gelukkig effe zitten en eindelijk koffie en natuurlijk rijstevlaai.

Met een droog shirt aan ging het na de pauze verder. Eerst door het dorp en vervolgens stroom opwaarts langs de Jeker, om uit te komen waar de Jeker via buizen onder het kanaal door gaat. We liepen een klein stukje langs het kanaal en bogen daarna links af omhoog richting de kasteelhoeve Caestert. Jan zou Jan niet zijn, als hij er niet in zou slagen ons deze vervallen hoeve via twee verschillende paden te laten benaderen. (gewoon een extra lusje). Boven liepen we in een grote bocht over de Pietersberg om uiteindelijk, na 16 km, af te dalen naar de parkeerplaats. Leuke wandeling Jan V, maar ik voel het wel.

Ad

4 februari 2015 Epen

Stegeltje over?

De plaats waar we vandaag zouden wandelen was Epen (vier letters plaats in Limburg). Vorige wandelingen in deze omgeving waren nog in mijn geheugen gegrift als mooi maar pittig. Nogal logisch als je het hebt over een van de door heuvels omgeven, mooiste plekjes van Limburg, Maria opgepikt en weer snel de A76 op

richting Simpelveld. Vandaar verder binnendoor en al snel kwamen we bij hotel Alkemade aan.

Niet als eersten, er volgden nog een flink aantal. Iedereen begroette iedereen. Elk had wel wat te vertellen, hoe het gesteld was met Maria en Els, de verjaardag van Jan (65) en Truia (mocht ik natuurlijk niet vragen, maar ze is geboren in 1938). En ja, ook het onderwerp voetbal werd aangesneden. De eclatante nederlagen van Roda tijdens de streekderby met Fortuna en MVV waren voor Herman reden John een hard onder de riem te steken. Twee bossen speciaal voor dit doel gekweekte tulpen in de kleuren geel met zwart en rood met zwart moesten zijn verdriet wat verzachten.

En toen was het "Follow the leader", de parkeerplaats af. Nadat een trotse Harrie en Truia geposeerd hadden bij de foto van Rinse de Jeugdminister van Ieépe, liepen we Ieépe uit en de heuvel op. We kregen onmiddellijk een voorproefje van wat ons te wachten stond vandaag. Lekkere klimmetjes maar ook prachtige vergezichten. Lekker keuvelend met Miep over boeken kwamen we boven bij hotel Krijtland aan. Even een adempauze met een uitzicht over een besneeuwd veld met ren lekker waterig zonnetje en prachtige wolkenpartijen. Wat hadden we toch maar weer mazzel met het weer. Achter het hotel gingen we het pad in richting Gulperweg. Op de hoek stond een leuk gerenoveerd huis met aan de achterzijde een mooie serre. We volgden de verharde weg een stuk en kwamen voorbij een werkeloos stegeltje, vroeger liep langs het weiland vermoedelijk een sleedoorhaag of prikkeldraad. Niet veel verder passeerden we de grindgroeve van Bissen. Na een modderig pad, bij het Mariabeeld uit 1956 werd even gepauzeerd. Het bijzondere aan dit beeld is dat er patroonhulzen omheen zitten. Daarna ging het gestaag omlaag tot we bij de bunker in Mechelen uitkwamen. De Mechelderbeek volgend kwamen we al snel bij café "t Pintje" waar we zouden lunchen.

We moesten een beetje wringen om een plekje te krijgen, een nadeel van zo'n grote groep, maar het lukte toch. Tijdens het "zinvol" gezwam liet ik me het heerlijk stukje rijstevlaai heerlijk smaken. Nadat elk had afgerekend moest er alleen nog worden afgerekend met de tweede en grootste helft van de route. Even buiten het dorp hield Theo de groep staande om wat over de site en het herinneringsboek te vertellen. Mooie gelegenheid voor Bèr om ieder op een dropje van Miep te trakteren. Een moment dacht ik dat we verkeerd liepen, maar er zijn natuurlijk meer "Akerstraten". Niet lang daarna liepen we het Elzetterbos in. Er waren behoorlijk veel bomen gerooid. Zal wel nodig zijn denk ik. Daarna daalden we af naar Camerig. Jammer dat het nog zo vroeg in het jaar was. De ijsboer was nog niet open. Na het laatste kleine hellinkje liepen we door de opgebroken straten van Epen. Ik kon het wel voelen aan mijn benen, dat we wat gedaan hadden. Gauw mijn modderkisten uit en puffend stapte ik in de auto.

Ad

Op de afgesproken tijd kwam Maria voorrijden om naar Schin op Geul te gaan. Ze was gelukkig weer beter. Haar toeristische route bracht ons keurig op tijd bij de parkeerplaats. Goed, we waren zo'n beetje de laatsten. Niet erg, Harrie vertrekt immers altijd wat later. Nauwelijks waren we uit de auto of we werden verrast op een dieet-wafel en wat chocolade. In onze groep is altijd wel iemand jarig of heeft iets te vieren. Nadat Harrie iedereen, in het bijzonder de nieuwelingen uit Klimmen, begroet had ging de grote groep op pad. Ja, we waren met 35 man/vrouw en dan waren er een aantal niet door ziekte van zichzelf of partner (zoals de gevallen vrouw Truia) of anderszins.

We liepen de kunstzinnige brug over en volgden de Geul in de richting van Valkenburg. We kwamen voorbij een oud, onbewoonbaar verklaarde of onverklaarbaar bewoonde vakwerkhuis. Aan de oever van de Geul kon je goed zien, dat het water veel grond had weggespoeld. Een stuk verder op was het pad afgesloten. Maar de wegversperring werd dapper aan de kant geschoven en we volgden gewoon het pad. Omdat er geen blad aan de bomen zat, hadden we een mooi zicht op kasteel Genhoes. Een stuk verderop werd aan het pad gewerkt, vandaar dat bord. Even verder kwamen we langs een "beverknaagplek". We kwamen langs de "drie beeldjes" en het prachtige kasteel Schaloen. Bij het koetshuis gingen we naar links en liepen om de licht bevroren vijver. Daarna ging het omhoog richting Sibbe. Niet naar de Sprookjestuin maar het er tegenoverliggende pad in dat omhoog liep. In ganzenpas kwamen we kreunend en puffend boven. Een hele klim, maar het uitzicht op onder andere kasteel Schaloen was prachtig. Hier werd gevraagd of ik de dictafoon had aanstaan zodat ik deze column kon schrijven?. Nadat iedereen weer een beetje op adem was gekomen liepen we verder door het bos. Eenmaal weer op de openvlakte, in het zonnetje, werden we liefdevol gesoigneerd door John. Met deze oppepper liepen we in boog op Scheulder af.

In het Scheulderheukske, het volgens mij enige café/bistro/eetgelegenheid van Scheulder, werd geluncht. Goed dat niet iedereen mee kon gaan vandaag, want er was nauwelijks nog plaats over. De andere gasten die er nog zaten werden bijna weggekeken om plaats te krijgen. Leuk dat Frans en Rieka gekomen waren om samen met ons te eten. Tijdens het eten was natuurlijk ruimschoots de gelegenheid om de foto's van het kleinkind Carla en Jan of Annie en Jan op de smartfoon te bewonderen. Ook werd een beterschapskaart voor Maria geschreven. Ria vertelde dat Phil niet mee gekomen was omdat hij aan het jagen was. In de vroege ochtend had hij bijna een vos kunnen verschalken, maar de vos was slimmer.

Na de lunch werd buiten nog even een klein model motor bewonderd en we gingen op de terugweg. Deze zou gemakkelijker worden dacht ik, alleen maar berg af was mij verteld. Van deze kennis maakte ik Carla deelgenoot, die het allang prima vond. Maar we kregen toch nog een stevige klim voor de kiezen, wat me toch wat boze blikken van Carla opleverde, voordat we in de verte beneden ons, Schin op

Geul zagen liggen. Vanaf hier liepen we over een verharde weg zo het dorp in. Eerst nog een stuk langs de grote weg en toen rechts richting de Geul, waar een enkeling nog een noodstop had, om uiteindelijk bij de parkeerplaats uit te komen. Het was weer een mooie wandeldag geweest.

Ad

7 januari 2015 's Gravenvoeren

Modder

De hele dag al is het weer pet. Met een hoofdletter moet ik zeggen. Ondertussen is er al heel wat water omlaag gevallen. Wat een organisatie talent en planologisch inzicht moet Harrie hebben om voor onze eerste wandeling van 2015 zo'n stralende dag te prikken. Opgewekt was ik in de auto gestapt en naar 's Gravenvoeren gereden. Op de parkeerplaats werden eerst de beste wensen uitgewisseld. Ook werden we getrakteerd op heerlijke wafels. We waren toch niet bij de waffeltocht?! Harrie gaf Lei, die de route had "uitgeknobbeld", de leiding en we waren op weg.

Na de parking niet links af naar de dorpskern maar naar rechts om vlak daarna weer rechts te gaan. Een pad omlaag. Nou pad, modderbad was een betere benaming. Al glibberend en soppend probeerden we toch onze schoenen zo schoon mogelijk te houden. Achteraf gezien hadden we net zo goed dwars door het midden en zonder uit te wijken kunnen lopen, smerig werden we toch. Met een bocht kwamen we uit op de Fourenseweg aan het begin van 's Gravenvoeren. Na een klein stukje begaanbare weg verlieten we aan de andere zijde het dorp weer. Langzaam stijgend ging het pad omhoog. Boven namen we de "Iersjte wieég", dat stond tenminste op de wegwijzer. Hierboven was het pad redelijk begaanbaar. Het is toch anders wandelen, zo op glibberige ondergrond. Zwaarder, wat niet te merken was aan de gesprekken rondom. Er werd gepraat over kerst, oud en nieuw, over de waffelentocht en goede voornemens. Natuurlijk wilde men ook mijn verhaal horen over het kerstspel en mijn baard, het bezoek aan de kleinzoon in Schotland en de kerstmis daar. Nadat we het makkelijke stuk achter ons hadden gelaten kregen we een holle weg die over ging in een soort moerasachtig pad. Vol gaten en kuilen die vol water stonden, geflankeerd door veel pratsj. Hadden we even de illusie dat we het ergste hadden gehad werd deze gedachte snel getorpedeerd. En zo ploeterden we voort. Het duurde gelukkig niet lang voor we door wat nevelsluiers Noorbeek zagen liggen. Een kleine beproeving stond ons nog te wachten voor we konden genieten van onze lunch. De afdaling langs de bosrand was op een bepaalde plek heel erg moeilijk. Gelukkig waren er helpende handen om iedereen veilig beneden te krijgen.

Met ogen zo groot als theeschoteltjes liep ik brasserie Tinus binnen, waar Harrie de lunchplek had gereserveerd. Niet alleen de plek, maar de hele lunch. De tafels keurig gedekt met broodjes, vlaai en koffie. Nadat ieder een plekje had gevonden kregen we een kopje soep en even later nog een stukje omelet. Het kon niet op. Letterlijk en figuurlijk. Geweldig goed geregeld Harrie!! Aan een tafeltje met Ria,

Phil en Teja gezeten keuvelden over vakanties en de jacht. Tegen het einde van de lunch werd ons steeds vaker gevraagd waar de toiletten waren, wat Ria op het idee bracht er met een schoteltje te gaan zitten. Nadat ieder afgerekend had stapten we op. Voor de deur even een groepsfotootje gemaakt en weg waren we. Lieten Noorbeek zonovergoten achter en liepen met onze volle buiken de heuvel op, België weer in en richting Altembrouck. Onderweg had Bèr het nog een leuk verhaal over een heks en een kunstgebit. Beneden kwamen we weer bij de Voer uit die we volgden tot we weer in 's Gravenvoeren uitkwamen. Een prachtige wandeling met voor mij veel onbekende paden. Bedankt Lei!!!

Ad